Uit de oude Schnauzerbladen deel 7

De Hond

Wacht maar af…..Morgen wanneer U thuis komt, zit er een ander naambordje op de deur.
U doet nog een paar stappen achteruit om te kijken, of U zich misschien in het adres hebt vergist, maar nee hoor: straatnummer en huis zelf kloppen. Daar zit die ene kras in de verf, die ene dakpan moet nog steeds vernieuwd, de kamperfoelie bloeit gewoon door. Toch niet geheel gerust gaat U naar binnen. Gelukkig, t.v. en bankstel staan er nog, op hun plaats zelfs. Maar er ontbreken wel kleinigheden: een schilderijtje, familiefoto's, stuk gelezen boeken. Financieel van weinig waarde, maar voor U persoonlijk erg dierbaar.
Er zijn foto's van vreemde mensen voor de uwe in de plaats gekomen en het ruikt ineens naar pijptabak, hoewel niemand bij U thuis rookt.
Zodra de boosheid en de angst wat zijn gezakt, begint U in armoede orde op zaken te stellen. Een briefje naast de deur geeft weer de juiste naam aan, er zijn gelukkig nog niet ingeplakte foto's over en een frisse wind jaagt de pijplucht weg. Over de lege plekken op het behang komt voorlopig een affiche. Dinsdag koopt U wel wat nieuws voor aan de muur.
Maar wie schetst uw verbazing als de volgende dag bij thuiskomst weer alles wat aan uzelf herinnert is vervangen door on-eigen frutsels.
Een flauwe grap? Nijdig gaat u weer aan de slag, met het vaste voornemen een derde keer de politie in te schakelen. Die derde keer komt en een vierde en een vijfde. Elke dag weer ligt de boel overhoop. De politie weigert in te grijpen en uw baas weigert u een dag vrijaf om te kijken wat er tijdens uw afwezigheid gebeurt. Een nachtmerrie.
Voor honden is deze nachtmerrie dood gewoon. Iedere keer wanneer ze niets vermoedend hun terrein betreden, blijken vreemdelingen eigen stempels door de hunne te hebben vervangen.
Al die moeizaam op lantaarnpalen aangebrachte persoonlijke luchtjes, al die zo zuinig over het hele gebied verdeelde druppels urine zijn onder andermans urine bedolven. Afgedekt als een oud behangetje met een dikke laag behangsel plak….Alles moet weer opnieuw gebeuren. Dus zeult hond in de korte tijd die hem door zijn baas wordt gegund voor de zoveelste keer hijgend van lantaarnpaal naar stoeprand, naar winkelpui, naar tramhalte om de dosis IK te verversen, dat is nog net te doen.
Het grote werk moet nog gebeuren, in het park, waar honderden rivalen hun geurvlaggen in dikke lagen over elkaar heen hebben aangebracht. Tot de laatste druppel wordt de blaas uitgeknepen in een vergeefse poging, de geur nu eens voorgoed te laten houden.
En dan te bedenken, dat er mensen zijn die toiletten voor honden aan willen leggen. Toiletten waar nog geen honderd liter eigen merk de geur van de vreemde urinevlaggen kan overvleugelen!
Dierenmishandeling! De enige menselijke activiteit die met dit olleke bolleke riebe solleke knol valt te vergelijken is ons eeuwig en oponthoud lijk geklets. Social talk. Overal waar mensen bijeen zijn, praten en leuteren ze, om het hardst klessebessend wie de beurt krijgt, de boventoon voert. Als de eigen stem maar wordt gehoord, de inhoud doet er weinig toe. Of misschien toch ook wel….
Wie goed luistert hoort in het geklets hetzelfde wat een hond aan zijn lantaarnpaal toevertrouwd: Hier ben ik, ik, ik, ik, hou rekening met mij, mij, mij, mij. Kortom: gezeik.

Midas Dekkers (Uit Hondse Verhalen)
NSC-Nov.1988